

have tidligere foreslaaet, at 300 Embeder skulde lønnes med 1,200 Rd. hver; her have vi foreslaaet, at 350 Embeder skulde lønnes med 1,500 Rd. Vi have altsaa forhøjet Antallet af disse Embeder med 50 og tillige forhøjet Lønningen fra 1,200 til 1,500 Rd. Og hvad de øvrige angaar — vi sætte med et rundt Tal, at der er 1,000 Præstembeder her i Landet — ville vi, medens vore tidligere Forslag gif ud paa, at de 600 mindre Embeder skulde lønnes med 800 Rd., ved vort nuværende Forslag formindste Antallet af de lavere stillede Embeder fra 600 til 500 og foreslaa desuden de 800 Rd. forhøjet til 1,000 Rd. foruden de andre Fordele, som jeg har nævnt. Nu vil jeg spørge, om Nogen kan drifte sig til at sige, at vi ikke her have viist, at det var fuldt Alvor og vort inderlige Ønske, at Samdrægtighedens Aand i alt Fald her kunde gjøre sig saaledes gjældende, at denne Lov kunde gaa igjennem. Det erede Medlem, som jeg før nævnte, for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix), som nu gif med os i Principspørgsmaalet, stillede endog yderligere i visse Retninger Forslag til en Forhøielse af den Lønning, vi havde foreslaaet. Saalænge Udvalget ikke veed, om Ministeriet selv med disse Offre og selv med denne Smødefommen vil gaa med, er det en Selvsølg, at det ikke kan være Udvalgets Medlemmers Mening her at ville træffe nogen endelig Overenskomst. Jeg har udtalt i Betænkningen og jeg skal udtale det her paa mine egne Begne, at jeg antager, at det meget let vilde være blevet muligt, at vi ogsaa vare blevne enige om Lønningernes Størrelse med det erede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, naar vi blot fra Kirkeministeriets Side havde mødt en eneste Tanke om Smødefommen overfor en saadan Forandring. Men hvad fik vi? Vi fik et rundt Afslag, og der var ikke den fjerneste Tanke om at komme os indpe i Nogetsomhelst. Meningen af Ministerens Svar var: Jeg holder paa mit Forslag, som jeg engang har fremlagt det, og der er ikke Tanke om nogetsomhelst Andet. Vil man nu bebreide os, at vi herefter vende tilbage til vort private Lovforslag? Jeg gad set, om den høitærede Conseilspræsident, dersom han var tilstede her, nu, hvad denne Sag angaar, vilde gjentage, hvad han sagde her den 10de December; jeg gad set, om han nu tør bebreide Thingets Flertal, at det, efterat have gjort denne Erfaring, fremdrager sit eget Forslag og tilraader Thinget at forfaste Regjeringens Forslag. Nei, her skal det staa fast, og det vil blive slaet fast rundt omkring i det danske Folk, at her har Udvalgets Flertal viist sin alvorlige Villie og sit alvorlige Ønske om at faae denne Sag igjennem, og her har det nuværende Ministerium viist, at det heller ikke i denne Sag, som tidligere var plantet op som den Jane, der skulde vise Samdrægtigheden, vilde komme os indpe; thi her har den nuværende Regjering ligesom enhver anden,

ja, jeg kunde næsten sige: mere end enhver anden, med Kulde afsøit det Tilbud, som er kommet frem. Dersom Thinget derfor nu følger Udvalgets Flertal og negter Regjeringens Forslag videre Fremme, men sender det private Lovforslag videre, saa kaster jeg alt Ansvar herfor over paa den Regjering, som saaledes rundt ud har negtet enhverformelst Smødefommen, da vi rakte Haanden ud imod den. Erfaringen har lært mig, at det er nødvendigt for os at forvare os imod, at vi til enhver Tid skulde være forpligtede til at staa ved de Indrømmelser, som vi til en vis Tid have tilbudt, men som bleve afsøite fra den modsatte Side. Naar derfor i en kommende Tid en eller anden Regjering maatte komme med et Forslag og da skulde ville beraabe sig paa, hvad vi her have tilbudt, saa forvarer jeg mig imod enhverformelst Fordring om, at jeg eller nogetsomhelst Anden af Udvalgets Flertal skulde have den mindste Forpligtelse paa os i saa Henseende, og jeg afsøier enhver Ret til at beraabe sig derpaa. Svad man hævder under visse bestemte Forhold og til en vis Tid, har man ingenformelst Forpligtelse til at staa ved til en anden Tid, naar det er blevet forkastet og afsøit. Jeg vilde meget ønske, at det erede Medlem fra Kjøbenhavns 2den Valgkreds havde kunne overtale sig selv til at fastholde sin Stilling i Udvalget til denne Sag, saa at vore Vædringsforslag med hans Underændringsforslag kunde være komne frem her til Forhandling og Afstemning. Dette vilde have været mig meget kjær, men paa den anden Side bebreider jeg ikke det erede Medlem Noget; han har gjort Sagen en stor Tjeneste ved den Stilling, han har indtaget til den; men jeg tror dog, at det vilde have været til Fordel for Sagens Fremme i Fremtiden, om han havde holdt den Stilling, som han nu engang havde indtaget, saa at vi her kunde have forhandlet og afstemt om vore Forslag ved Siden af hans Underændringsforslag. Efterat han nu imidlertid ikke har troet at kunne fastholde denne Stilling for sit Vedkommende — og som sagt, jeg bebreider ham det ikke det Mindste —, var det en Selvsølg, at Udvalgets Flertal ikke havde den fjerneste Udsigt til at kunne ubrette Noget ved at fastholde sine Vædringsforslag til Regjeringens Lovforslag. Det var os klart, at dette ikke vilde frugte det Allersjæfneste; thi vi havde Kirkeministerens Afvisning af vort Tilbud, og Mere behøvede vi ikke, for at vide, at der heller ikke med denne Regjering er nogetsomhelst Udkomme i denne Sag. — Inden vi gaa videre, kunde jeg dog ønske at sige et Par Ord med Hensyn til et Par Punkter af, hvad Flertallet har foreslaaet, uagtet de ikke foreligge til Afstemning. Jeg gaar nemlig ud fra, at det, som her foreligger, ikke er faldet dødt til Jorden, thi vil man end ikke staa til Ansvar for eller vedkjende sig som en Pligt fremdeles at gaa med til, hvad her er foreslaet, saa ligger der dog saa Meget for, at det ikke i